

[Eva Møller]

ret og en bedre uddannet arbejdskraft, og det er også problemer, vi må tage op.

Det konservative folkeparti og den nuværende regering ønsker at fastholde det løfte, som den tidligere regering gav, »sommerløftet« om, at der til alle unge skulle være et reelt tilbud om enten uddannelse eller arbejde, og jeg vil gerne i den forbindelse understrege ordet reelt. For det konservative folkeparti betyder et reelt uddannelses tilbud, at man i størst muligt omfang kommer ind på en rigtig arbejdsplads, at man ikke puttes ind i en eller anden beskæftigelses- eller jobskabesordning, men at man får muligheden for at lære vilkårene at kende på en rigtig arbejdsplads med de krav, det nu stiller til den enkelte om mødetid, ansvarsbevidsthed og alt muligt andet.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at vi ikke hermed har tilkendegivet, og vi vil heller ikke tilkendegive, at de ordninger, der blev etableret og fortsat kører, med jobskabelse og beskæftigelsesmuligheder skal holde op med at køre. De er vedtaget, og de skal naturligvis have lov til at fortsætte, men det er ikke den vej, vi vil gå frem ad, for vi mener, det er kunstige løsninger. Det er ikke det ønske, vi har. Vi vil skabe reelle arbejds- eller uddannelsesmuligheder.

Vi vil gerne i forbindelse med specielt beskæftigelsesarbejderne se på, om det ikke var muligt at finde en anden aflønningsform, en aflønningsform, som måske i højere grad tilskyndede de unge til at gå ind i en uddannelse fremfor bare at gå ind i et beskæftigelsesprojekt.

Vi vil også gerne opfordre arbejdsmarkedets parter til – vi ved jo, at det ikke er folketingets bord, men vi har vel altid lov til at tilkendegive en holdning – at prøve at finde frem til en indslusningsløn specielt for de unge, for derved ville man nok give nogle flere unge mulighed for at komme i arbejde.

Hvis vi skal se på problemet med de unges uddannelse og beskæftigelse, er der grund til at dele løsningen op i 3 forskellige dele, fordi vi ved, at det er i en forholdsvis kortvarig periode, vi står med de store problemer. Vi ved, at antallet af unge er på vej ned – den første lille årgang af 17-årige kommer i 1985 – og derfor er der grund til først at se på de varige løsninger, de varige ændringer, de tilpasninger af uddannelsessystemet, som vi

synes er nødvendige, ganske uanset om der skal mange eller få unge gennem det.

Der er grund til at se på nogle midlertidige løsninger, som vi har brug for i disse år, hvor vi har de meget store ungdomsårgange. Der kan være brug for nogle særforanstaltninger, som vel nok specielt skal i gang for de unge, som i de nærmest forudgående år er faldet ud af systemet på en eller anden måde, og måske også for dem, som trods alt, hvad vi gør for dem, i de kommende år vil få nogle problemer.

Jeg vil begynde med at se på de varige løsninger, og her vil jeg gerne understrege, at vi fra konservativ side ønsker at udbygge uddannelses tilbuddene, og vi vil gerne udbygge uddannelses tilbuddene på en sådan måde, at vi ser på de uddannelsesmuligheder, som giver erhvervsmæssig beskæftigelse. Der er ikke megen idé i at uddanne folk til arbejdsløshed. Og vi vil også gerne udbygge uddannelserne på en sådan måde, at der er en geografisk spredning af dem.

Vi går principielt ind for åben adgang til uddannelse, hvis de relevante krav kan opfyldes. Det har vi gjort i mange år, og det gør vi fortsat. Men hvis man skal gøre dette, må det være på sin plads, at alle er klar over, hvad der ligger i ordene relevante krav, og vi må derfor have en vejledning af de unge, som for alvor fortæller dem, hvad arbejdsgiverne og uddannelsesstederne venter af dem, hvad det er for krav, der kan anses for relevante, og også, at disse krav samstemmes med de ønsker, de unge har selv. Vi ved godt, at vi desværre i den nuværende situation kun kan tale om et ønske om principiel åbenhed. Det hænger sammen dels med, at der er mange stillinger, hvor beskæftigelsesmulighederne siden hen er meget dårlige, dels med et problem med at skaffe praktikpladser til alle, og endelig hænger det sammen med vores begrænsede økonomiske ressourcer.

Vi kunne godt ønske, at man kunne åbne alle steder, men det skulle så være på betingelse af, at man senere hen lavede nogle stopprøver, og det ved vi reelt og nøgternt fra mange års debat i folketinget at der endnu ikke er flertal for; derfor er der ikke nogen grund til at lægge den slags forslag frem. Men vi ønsker, at man er opmærksom på mobilitet i uddannelserne såvel geografisk som erhvervsmæssigt og uddannelsesmæssigt.